

Oświadczenie złożone przez senatora Andrzeja Grzyba na 63. posiedzeniu Senatu w dniu 21 października 2010 r.

Oświadczenie skierowane do minister zdrowia Ewy Kopacz oraz do minister edukacji narodowej Katarzyny Hall

Szanowne Panie Minister!

Dobro dziecka, zagwarantowane konstytucyjnie prawo do godności oraz egzekwowanie właściwej formy wspierania w procesie jego wychowania są niewątpliwie najważniejszymi elementami w trosce naszego państwa o przyszłość młodego pokolenia.

Znaczącą rolę w niesieniu pomocy dzieciom z dysfunkcjami odgrywają poradnie psychologiczno-pedagogiczne. Trzeba przy tym podkreślić, że są to zarówno placówki publiczne, jak i niepubliczne. Po konsultacji z dyrektorem Niepublicznej Poradni Psychologiczno-Pedagogicznej przy ul. Rynek 18 w Starogardzie Gdańskim stwierdzam, że należałoby pochylić się nad problemami dotyczącymi dostępu do finansowania tych placówek z budżetu państwa, refundacji kosztów leczenia dziecka, jak również honorowania działalności niepublicznych poradni przez dyrektorów szkół. Rozwijając poruszone kwestie, pragnę zwrócić uwagę na następujące sprawy.

1. Niepubliczne poradnie psychologiczno-pedagogiczne powinny mieć ustawowo zagwarantowany taki sam dostęp do środków budżetowych jak poradnie publiczne. Rzeczą dotyczy bowiem tych samych dzieci. W szczególnie trudnej sytuacji są małe miejscowości, których mieszkańcy mają ograniczony dostęp do tego typu placówek. Zadania realizowane przez poradnie niepubliczne są często dopełnieniem pracy poradni publicznych, a ich uprawnienia są podobne.

2. Potrzebne jest rozporządzenie, które umożliwi honorowanie przez dyrektorów szkół opinii wydawanych przez poradnie niepubliczne. Przy tej okazji należy ujednoczyć lub zrównać orzeczenia o stopniu niepełnosprawności tak, aby zlikwidować niepotrzebne podwajanie orzeczeń i nieporozumień w sprawie zatwierdzenia tych orzeczeń, jako skutkujących dodatkowym finansowaniem dzieci z dysfunkcją w szkołach.

3. Terapie zlecone przez poradnie nie powinny odbywać się w szkołach, gdzie terapeutą będzie nauczyciel dziecka, lecz w poradniach. Istota działalności poradni polega na budowaniu zaufania i skuteczności terapeutycznej. Dziecko łączy z nauczycielem inną relacją niż z terapeutą, a w szkole nie zawsze jest możliwość zbudowania dostatecznej więzi z nauczycielem, który jest jednocześnie terapeutą. W szkole trudno jest o stworzenie warunków odpowiednich do terapii, bo jest ona skuteczna tylko wtedy, gdy uczestniczą w niej rodzice lub opiekunowie dziecka. Z uwagi na specyfikę pracy szkół zajęcia takie często odbywają się w godzinach przedpołudniowych, kiedy rodzice dziecka nie dysponują czasem.

4. Potrzebne jest rozporządzenie dotyczące konieczności współpracy nauczyciela z poradnią niepubliczną, jeżeli nauczyciel realizuje z uczniem zalecenia tej placówki wynikające z wydanej opinii.

5. Dodatkowego rozporządzenia wymaga sprecyzowanie kwestii współpracy szkół z poradniami niepublicznymi. Chodzi o zapewnienie specjalistom diagnostom możliwości diagnozowania dziecka nie tylko w poradni, ale także w szkole, za zgodą dyrektora danej placówki. Aktualnie dyrektorzy szkół nie zawsze wyrażają zgodę, aby specjaliści poradni niepublicznych diagnozowali podopiecznego także w jego środowisku szkolnym.

Konkludując, wszelkie działania podejmowane w wyżej przytoczonej sprawie, powinny mieć na celu zapewnienie równych praw poradniom publicznym i niepublicznym. Poradnie te, szczególnie w małych miastach, mogą ze sobą doskonale współpracować i nawzajem uzupełniać swoją pracę. Działalności poradni niepublicznych oraz ich użyteczności nie należy marginalizować.

Poradnia w Starogardzie Gdańskim, o której mowa na wstępie, zarejestrowała do końca czerwca br. ponad tysiąc dwieście działań specjalistów, a pod jej opieką znajduje się stu osiemdziesięciu pacjentów. Liczby te mówią same za siebie i pokazują ogrom pracy, jaka jest podejmowana dla dobra dzieci z dysfunkcjami. Biorąc pod uwagę koszty działalności placówki oraz wydatki, jakie ponoszą rodzice dzieci, dla których jest to jedyne miejsce w regionie służące właściwą pomocą ich dzieciom, konieczne są odpowiednie zmiany prawne nadające właściwą rangę działalności poradni niepublicznych w Polsce.

Z poważaniem
Andrzej Grzyb